

В. ЗАЩИТА на правата на сѣга

и сѣга на работѣ

Абонаменти:

За гр. Шуменъ 1 л. 6 л.

За гр. Шуменъ 1 л. 6 л.

За д. у. б. к. л. 1 л. 6 л.

За година 8 лева

За 1/2 година 4 лева

За странство 10 лева

Абонамента се прѣдплаща.

ЗАЩИТА

ПОЛИТИКО-ОБЩЕСТВЕНЪ И ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Единъ брой 15 ст.

Неплатени писма не се приематъ.

Марийка Анг. Колянова

Георги Антоновъ

СГОДЕНИ

гр. Шуменъ, 26 Августъ 1895 год.

ШУМЕНЪ

ВАРНА.

Шуменъ, 9 Септемврий 1895

Желанието на Народното Събрание и днешното ни правителство да уравнижатъ гибелното и скъсано политическо отношение на България съ Русия е хвърлило нашитъ русофи отъ лагера на „Свобода“ и „Народни Права“ въ най-отчаянно и яростно настроение противъ всички тия, които съзнаватъ и поддържатъ необходимостта на въпроса за уреждането на приятелски отношения между България и Русия. Распадеността на русофобитъ, тѣхната естрастност, тѣхното умопомрачение, тѣхната злобност и пристрастност, когато тѣ заговорятъ за помирието на България съ Русия, не прѣмъващо застава въ всѣкъ единъ хладнокръвенъ читателъ да потърси причинитъ на тѣхната ненормалност въ логическитъ имъ разсуждения по въпросътъ за примирението ни съ Русия, защото не е възможно такъвъ единъ отъ най-капитална важностъ за бѣдѣщето на България да се разгледва съ такъвъ единъ тонъ на умствено настроение, който може да бѣде допустимъ само по въпроси, гдѣто се борятъ два лични егоистични интереса, а не тѣзи на цѣлъ единъ народъ.

По въпросътъ за помирието ни ний тургаме стамбуловисти и радостависти на една дѣска, не толкова по причина на тѣхното политическо общо сливане, отъ колкото по тая проста причина, че тѣ по своята политическа формация и материална основа принадлежатъ къмъ тази партия, която за достижение на своитъ егоистични цѣли намѣрва достойното срѣдство и оръдие само въ политическата идея на русофобството. Но тази тѣхна политическа идея не е била никога абсолютно консервативна, защото тѣ при различнитъ съпоставления на събитията, които се случваха у насъ прѣзъ послѣднитъ нѣколко години, сѣ намѣрвали често за цѣлесобразно да придаватъ на своето русофобство посиленъ или по-слабъ колоритъ, а поиногда да сѣ дохождали и до прикритието на своето русофобство съ булото на русофилството. Исходъ отъ тази си непослѣдователностъ тѣ сѣ намирали само въ софизмитъ, защото съглашението на тѣзи си политически противорѣчия тѣ намираха въ качеството и количеството на жертвитъ, които трѣбвало да се прѣдложатъ и отъ двѣтъ примиряющисѣ страни. Както стамбуловиститъ постоянно твърдѣха, че и тѣ искали примирение съ Русия, така сѣщо и радоставиститъ, когато станѣше нужда, че това се извиваха, че били русофоби, че тѣ не одобрявали само условията, които се прѣдлагали отъ двѣтъ страни за примирението.

Идеята за примирението ни съществува отъ Стамбулово врѣме. Стамбуловъ, натисканъ отъ общественото мнѣние, много пѣти е обявявалъ, за замазване очитъ на хората, че той желае примирението, че даже

правилъ отстъпки и постѣпки, въ Русия самъ не желаяла примирението. Народа много малко довѣрие даваше на тѣзи политически Стамбулови лъжи, и общественото мнѣние отъ день на день искаше помирение. Това искание на нѣколко пѣти се прояви даже реално, което даде толкова жертви на кръвожадното на минѣлия режимъ... 18-ий Май отъ 1894 г. даде едно удовлетворение на възбуденитъ умове и даде едно разрѣшение на напѣвѣжитѣ ожидания за помирието. Разискванията въ Народното ни Събрание, испращанieto на депутацията въ главѣ митрополита Климента въ Русия дадохъ голѣма надѣжда и успокоение всѣкому, че скарването ни съ Русия ще се уреди по най-желателенъ за всѣкого начинъ.

Нъ едвамъ се пристѣпи къмъ осъществяването толкова много желанното отъ всѣкого примирение, ето че оръдията около „Свобода“ и „Народни Права“ започнаха да изригватъ порои отъ хули, лъжи, екверности и пр.; та дано нѣкакъ побъркатъ на това священо дѣло. Въ своитъ атаки, ослѣпени отъ партизански и егоистически страсти, тѣ не пожелаха никакъ да бѣдѣтъ ръководими отъ безпристрастие, патриотизмъ и умностъ, напротивъ тѣ се прѣдадохъ на буйностъ, злоба, отмъщение и опропаствяване страната чрѣзъ заблуждение на духоветъ и настроенитъ на примирителността на хората. Въпросътъ за примирението на България съ Русия може да се разгледа отъ наша страна отъ три гледни точки: политически, материално и нравствено.

Разгледано отъ първата гледна точка, помирието ни се налага по дълбоки исторически съображения. Политическото състояние на великитъ държави е такова, щото тѣ въ всѣка една минута сѣ готови да се хвърлятъ една противъ друга за пълно оннщожение единъ на другъ, защото по такъвъ начинъ тѣ виждатъ само гаранция за своето собствено съществуване въ бѣдѣще, и че до като една велика държава не се освободи отъ своя великъ съперникъ или неприятелъ, тя постоянно ще бѣде въ опасностъ и постоянно ще истощава своитъ жизнени сили за поддържане на милитаризма. Единъ знаменитъ германскій воененъ писателъ казва, че Германия трѣбва да употреби всичкитъ си усилия не само да избие руската войска, но и цѣлия имъ народъ, а пѣкъ единъ русскій знаменитъ писателъ — Генералъ заявява, че и Русия е готова, ако стане нужно. Тази воинствена идея е намѣрила своето реално изражение въ съединяването на два силни воинствени лагера, звѣрски настроени единъ противъ други и готови единъ други да се унищожатъ; тѣзи лагери сѣ двойственний и тройственний съюзъ. Тройственний съюзъ има за цѣлъ унищожението на славянството, а двойственний унищожението на германството. Съзнанието на тази ужасна истина е накарало двѣтъ страни на правятъ сграшни военни приготовления, които немилостиво съединяватъ едновременно двата народа, за да бѣдѣтъ готови когато естественний законъ борба за съществуване ги извика на двубой, и, нѣма съмнѣние, че който надвие, той ще стане владѣтель на земнитъ блага. Ненавистта между славяни и германци е историческа и тѣ се намиратъ направо на законни неприятели. Германцитъ сѣ унищожили и прѣтопили много славяни (полобци, лужици и др.), но славянитъ не сѣ могли да прѣтопѣтъ нѣкое си германско племе; значи очевидно е опасността за славянитъ отъ страна на германцитъ, и за това е

естественно е стремлението всичкитъ славяни да бѣдѣтъ въ приятелски отношения за борба противъ общия неприятелъ. Тука могатъ да ни се направятъ различни запитвания по поводъ унищожението на Полша отъ Русия. Историческата причина за това печално и жестоко събитие се крие въ това, че Полша, благодарение на нейното католичество, симпатизираше и бѣше въ съюзъ съ западнитъ сили; значи тя бѣше въ съюзъ съ неприятелитъ на Русия и послѣдната, за да може себе си да запази, трѣбваше да унищожава единъ по единъ своитъ неприятели, които направи и сѣ Полша. Обаче, ний българитъ, като бѣдемъ въ приятелски отношения съ Русия, послѣдната нѣма никакви интереси да иска нашето покорение или завладяване, което може да стане само тогава, когато Русия се убеди, че ний сме въ съюзъ съ нейнитъ или на славянството неприятели — тройственний съюзъ. Българитъ, като слаби и като нѣматъ възможностъ сами да играятъ политическа роль независимо въ общо-европейскитъ распри, трѣбва да се присѣдинятъ къмъ тая велика държава, гдѣто виждатъ най-голѣма гаранция за своето самостоятелно политическо бѣдѣще. Такава велика държава се показва на насъ нашата еднокръвна и едноплеменна освободителка Русия. Ето и защо ний отъ политическа гледна точка желаемъ примирение съ Русия.

Разгледано отъ втората гледна точка, примирението ни се налага по тази причина, че ний сме страна малко културна и малко богата. Нито имаме доходна индустрия, нито богата търговия, нито пѣкъ живи и минерални богатства. Пѣкъ сегашното ни политическо положение ни заставлява да стоимъ отъ главата до петитъ въоръжени, защото трѣбва да бѣдемъ готови за борба противъ цѣла Европа. Това силно развитие на милитаризма поглъща толкова много парични жертви отъ всѣкий българинъ, щото не му дава да помисли нито за надлежно образование, нито за повдигане на индустрия, земледѣлие, искусство и т. н. Като малка държава, България трѣбва да има малко войска, малко расходи и малко данъци. Това може да се постигне чрѣзъ намаление на войската и расходитъ за нея. Но това е възможно само тогава, когато независимостта на отечеството ни бѣде гарантирано чрѣзъ нѣкоя си друга физическа сила. Коя е тази сила? Русия има голѣмъ политически интересъ да ѝ бѣдемъ приятелъ, за да може да достигне извѣстни свои политически сили, въ замѣна на това че ний нѣма да бѣдемъ въ съюзъ съ нейнитъ неприятели и нѣма да ѝ прѣчимъ въ нейнитъ политически дѣйствия, тя може да ни гарантира политическа независимостъ и безопасностъ, вслѣдствие на което ний, турени въ най-малка политическа опасностъ, нѣма да имаме нужда отъ таква неприлично за насъ въоръжение, което толкова много ни съсипва материално; а подобро материално нашето отечество, то ще се подобри и въ всѣко друго отношение. Относително търговекитъ ни договори съ Русия, а чрѣзъ нея и съ други страни, нѣма да говоримъ какво материално повдигане може да се достигне за страната ни. Ето по тия съображения ний настояваме за помирието ни съ Русия.

Разгледано отъ третя гледна точка, помирието ни се налага отъ чисто човѣчески и благородни чувства. Каквито и да сѣ били материалнитъ побуждения на руското прави-

телство, когато се е рѣшило да ни освободи. не можемъ да откажемъ, че то е било движимо и отъ най-високитѣ благородни чувства, именно отъ състрадание, братство, любовъ и свободолюбие. А колкото се касае до грубата маса, която е проливала кръвта си, тя единствено е била възпитана и възбуждана отъ чувството на освобождение на свои еднокръвни и едновѣрни братия. Каква връда има за българитѣ, че Русия чрѣзъ освобождението на България постигала свои нѣкакви си политически и материални цѣли и облаги, напр. завладѣването на Цариградъ или Босфорътъ и Дарданелитѣ; ний не отказваме, че Русия е имала подобни цѣли, но нима и това е лошо за България, щото Цариградъ да го владѣе Русия, а не Австрия или Англия; напротивъ, това е най-желателното за насъ, защото единъ пътъ за всекога ще се счупятъ краката на Австрия за къмъ Македония и Солунъ. Струването добро на единъ приятелъ не отрицава правото за правение добро и на самото себе си: това ни най-малко не е въ противорѣчие съ етиката обществена, а толкова по-вече съ политическата. Най-снисходителната етика ни учи, че на добродѣтелъ трѣбва да отговаряме съ добродѣтелъ и че за жертвитѣ на Русия трѣбва да ѝ отговоримъ по нѣщо само съ това, да не се съединяваме съ неприятеля на благодѣтеля си; признателността е най-благородното чувство у човека и характеризира обладателя ѝ като възпитанъ човекъ. Ето защо и отъ морална гледна точка ний искаме примирение съ Русия.

Отъ освобождението ни до скоро време, дали за това, че нашитѣ държавници бѣха прѣмушественно новаци и неопитни хора, дали защото тѣхното внимание бѣ погълнато отъ партийнитѣ борби или пъкъ за това, че политическитѣ събития бѣха се сложили така, че не имъ оставаше време да помислятъ и за економическото подобрене на страната, — но каквито и да сѣ били причинитѣ, трѣбва да си ги признаемъ, че за повдигането на земледѣлието, занаятитѣ и индустрията твърдѣ малко се е направило.

Благодарение на това нехайство, нашитѣ земледѣлци, занаятчи и промишленници сѣ достигнали до такова състояние, гдѣто всекий отъ тѣхъ помисли, че е настъпило време да захвърлятъ на тавана и рало, и ножици, и станъ, и заедно съ остатитѣ си сънародници, да се наредятъ на Държавната трапеза.

Земледѣлца ни, извѣстенъ и у насъ, и въ странство, по свои свободенъ патриархаленъ животъ, и по своята безпрѣдѣлна привязаностъ и обичъ къмъ своето селско жилище и земи, започва да се счита щастливецъ, ако се добие до стражарска служба. Особено мнозина отъ по-младитѣ, щомъ си отбѣжатъ военната повинностъ, година даже не поживѣватъ въ село и се връщатъ въ градоветѣ, или за да постъпятъ на свръхерочни служби

въ войската, или за да се добиѣтъ до нѣкои друга служба! Занаятчията ни, като забрави, че той прѣзъ единъ периодъ отъ четвъртъ столѣтие е водилъ, макаръ и не богатъ, нѣ самостоятеленъ животъ — господарь надъ нѣколко калфи и чираци, безъ да му смѣта, че отъ такъвъ доброволно се прѣвърща на всеобщъ слуга, — на драго сърдце очаква назначението си разсиленъ или пожарникарь при нѣкое правителствено или общинско учрѣждение и не може да намѣри думи да отблагодари на тоя, който му е далъ, или му е помогналъ да му се даде тая ничтожна длъжностъ, тоя горчивъ хлѣбъ! Младежитѣ ни, които сѣ свършили разни занаятчииски и земледѣлчески училища, като забравятъ своята специалностъ, на лѣво и дѣсно чукатъ за писарски или учителски мѣста. Малкитѣ ни по-свѣтнички търговци — еснафската рѣжа — недоволни отъ ничтожнитѣ си печалби, завиждайки на чиновника, че за малко трудъ, много получава, започнали бѣха да се мислятъ едва ли не за енциклопедисти, а слѣдователно и годни за всичко, и сѣ готовностъ посрѣщваха шеговититѣ или сериозни поканвания да заематъ каквито и да било държавни или общински длъжности. Тѣ малко му мислѣха, че веднѣжъ развалено гнѣздо се не стрси така лесно, и, щомъ имъ се покаже на една служба съ плата по-голяма отъ 150 лева мѣсечно, готови бѣха да распродадѣтъ дюгенскитѣ си стоки пощо-защо, а заедно съ това навинѣги да загубятъ капиталѣта си само и само да не ѣ истърватъ. Тѣ малко му смѣтахъ, че службата е нѣщо врѣменно — отъ днесъ за утрѣ.

Послѣ цѣли осемнадесетъ години намѣри се най-послѣ едно правителство, една камара, а главното единъ Министръ на Земледѣлието и Търговията, на когото името *Ив. Евст. Гешевъ* сѣ особено почитание произнасяме, който да каже: „стига толкова сънь!“

Неговитѣ закони, каквито сѣ: намаляването десѣтъка и пѣтната повинностъ, закона за прѣустройването на земледѣлческитѣ каси; закона за насърчаването мѣстната индустрия; закона за търговскитѣ касиери; закона за акциза и повишаването на вноснитѣ мита; послѣ това: законопроектитѣ, които ще внесе въ прѣдстоящата сессия на Народното събрание, каквито сѣ: законопроектъ за прѣустройването и уреждането, по духа на врѣмето еснафитѣ; законопроектъ за осигоряването земледѣлческитѣ посѣви отъ разнитѣ стихии и добитѣка имъ — отъ епидемическитѣ болести; законопроектъ за *хомуцада*; като се взематъ прѣдъ видъ и неговитѣ окръжни писма, чрѣзъ които се задължаватъ всичкитѣ чиновници, въ присѣтственитѣ часове, да се облачатъ съ дрехи отъ мѣстни платове, шити отъ мѣстни шивачи, а правителственитѣ домове да се мобилиратъ тоже съ мѣстни платове и издѣлия, а до колкото се може включително и остатитѣ канцеларски потребности, — всичкитѣ тия закони и законопроекти и окръжни прѣд-

писания, безъ да разгледваме за сега слабитѣ имъ страни, сѣ отъ такова естество, които не само би трѣбвало да зарадватъ всеки отецестволюбецъ, но и да насърчатъ нашитѣ земледѣлци, занаятчи и промишленници и да имъ вдѣхнатъ вѣра въ бѣдѣщето. Да, сѣ тия закони и мѣропрития, г. Гешевъ си вздига единъ пержкотворенъ паметникъ. Противното на това може да се твърди само отъ единъ заслѣпѣлъ партизанинъ, отъ единъ зложелателъ на нашето икономическо възрождение.

Но, когато правителството, при съществуването на капитулациитѣ и разнитѣ търговски трактати, прѣдприема и върши възможното, какво се изисква отъ нашитѣ земледѣлци, занаятчи, промишленници и въобще отъ българския гражданинъ? Ето гдѣ е въпроса. Ний сме на мнѣние, че, за да може да се извлѣче полза отъ тия закони, а слѣдователно, и за да можемъ да подобримъ нашето економическо благосъстояние, изискватъ се три нѣща: знание, капиталъ и трудъ. Иначе и най-добритѣ закони и наредби сѣ безполезни. Когато науката, капиталъ и трудътъ не подадѣтъ рѣжа за взаимно дѣйствование, само тогава човѣчеството може сѣ плъно увѣрени да очаква това, къмъ което винаги се е стремилъ: — своето економическо благосъстояние.

Може, би ще бѣдемъ запитани: че, като по-вечето отъ насъ сѣ не само невѣжи, но и бѣдни, при все че всички сме трудолюбиви, какъ ще се добиемъ до първитѣ два необходими фактори? — Чрѣзъ сдружавания и само чрѣзъ сдружавания — отговаряме ний.

До гдѣто въ всеко село не се съставятъ земледѣлчески дружества, които да се управляватъ и ръководятъ отъ лица, знакоми съ рционалното обработване на земята, а такива достатъчно сѣ ни дали и даватъ Садовското Земледѣлческо Училище Образцовий Чифликъ при гр. Руссе и Плевненското винарско училище, до гдѣто сѣ общи материални сръдства на учителитѣ отъ селото, по указанието на ръководителитѣ, не се набавятъ нуждитѣ усъвършенствувани земледѣлчески оръдия и започнатъ да обработватъ земята си и прибиратъ другитѣ по-напрѣднѣли народи; до гдѣто все така, както сѣ видѣли или запомнили отъ дѣда и баба, сѣ отгледватъ добитѣка; и, най-послѣ, до гдѣто продължаватъ да сѣятъ все едни и сѣщи сѣмена, — въобще до гдѣто нашия селянинъ — земледѣлецъ не вѣрва въ науката, а се придържа все о старото, — малко ще му помогнатъ най-добритѣ закони и все каквито улеснения и насърчвания отъ правителството. Ако тѣ се сдружатъ и сѣ взаимнитѣ си материални сръдства си набавятъ всичко, за което ги научатъ просвѣтеннитѣ имъ ръководители, само тогава въ едно недалечно бѣдѣще ще видятъ ползата отъ науката и истинскитѣ причини на своето досегашно нещастие.

Това, което казваме за земледѣлца, сѣ-

ПОДЛИСТНИКЪ

Анализъ *)

на
Духътъ на Законитѣ
отъ
Далабергъ.

Да разгледаме сега, заедно съ Монтескьо, партикуляриитѣ обстоятелства, независящи отъ естеството на управлението и които трѣбва да възмѣнятъ неговитѣ закони. Обстоятелствата, които се пораждатъ отъ естеството на страната, сѣ отъ два вида: единитѣ се отнасятъ къмъ климатътъ, а другитѣ къмъ почвата. Никой не отказва, че климатътъ влияе на обыкновенното расположение на тѣлата а слѣдователно и на характеритѣ; ето защо законитѣ трѣбва да се съобразяватъ съ физиката на климатътъ въ маловажнитѣ нѣща и да ѣ разбѣватъ въ порочнитѣ ѝ послѣдствия. Така, въ странитѣ, гдѣто употреблението на виното е врѣдително, полезенъ и добъръ е законътъ, който го запрѣщава; въ странитѣ, гдѣто топлината на климатътъ подбужда къмъ мързель, полезенъ е законътъ, който подбужда къмъ работа. Слѣдователно, управлението може

да поправи послѣдствията отъ климатътъ: и това е достатъчно да запази Духътъ на Законитѣ отъ нападенията, които му се нанасятъ, че ужъ той отдавалъ всичко на студѣтъ и на топлината. Защото, макаръ топлината и студѣтъ да не сѣ единичкитѣ нѣща, по които климатитѣ да се различаватъ; но абсурдъ ще бѣде да се отричатъ нѣкои послѣдствия отъ климатътъ, отколкото да му се отдава всичко.

Употребяването на робитѣ, учрѣдено въ нѣкои топли страни на Азия и Америка и осѣждано въ умѣренитѣ климати на Европа, дава поводъ на авторътъ да третира робството. Хората, като нѣматъ право нито врѣхъ свободата, нито врѣхъ живота си, слѣдва, че правото на робство не може да дойде отъ правото на войната, защото тогава то не може да бѣде основано освѣнъ върху откупването на живота и че не съществува никакво право на живота на гѣзи, които не нападатъ вече; нито отъ продажбата, която човѣкъ извършва надъ себе си въ полза на другий, защото всекой гражданинъ за животътъ си като дължи на държавата, той още по-вече ѝ дължи за свободата си и, слѣдователно, не е неинъ господарь, за да може да ѣ продава. При това какъна трѣбва да бѣде цѣната на тази продажба? Това не може да бѣде паритѣ, които се даватъ на продавачътъ, защото въ минутата, когато човѣка стане робъ, всичкитѣ му имотъ въ движими, недвижими и въ пари прѣминава на господарѣтъ му: защото една продажба бѣе цѣна е тѣй химерична както и единъ контрактъ безъ условие. До сега е имало само единъ законъ правъ и въ полза на роб-

ството, и той е римекитѣ законъ, който правѣше дължника робъ на кредитора; и този законъ, за да бѣде справедливъ, трѣбваше да ограничава робството въ врѣме и въ градусъ. Робството най-много може да бѣде търпимо въ деспотическитѣ държави, гдѣто свободнитѣ хора, твърдѣ слаби спрямо управлението, търсятъ, за своя частна полза, роби на ония, които тиранни иратъ държавата, или въ топлиитѣ страни, гдѣто топлината много силно тревожи тѣлото, а пъкъ услаблява куражътъ, до такава степенъ, щото хората не могатъ да бѣдѣтъ накарани на нѣкоя трудна длъжностъ, освѣнъ чрѣзъ страхътъ отъ наказанието.

Заедно съ гражданското робство може да се разгледа и семейното робство, онова робство, въ което се намиратъ женитѣ въ нѣкои климати. Това робство може да бѣде въ ония страни на Азия, гдѣто тѣ живѣятъ съ мъжетѣ, прѣди да можатъ да си служатъ съ развѣдѣктъ; развити по климатически законъ и дѣца по законътъ на естеството. Тази подчиненостъ става още по-нужна въ странитѣ, гдѣто съществува многоженството, което Монтескьо нѣма за цѣлъ да защищава въ това, което то има противъ религията, а просто, въ мѣстата, гдѣто то е прието, може да се базира до нѣкакѣ си на естеството на страната или на отношението между числото на женитѣ и числото на мъжетѣ. Въ този случай Монтескьо говори за развѣдѣктъ и поддържа, че, щомъ той единъ пътъ бѣде приетъ, трѣбва да бѣде позволенъ както на женитѣ, така и на мъжетѣ.

*) Продължение отъ 32-й брой.

щото ще кажем и за занаятчиите. Ако и той, както замисляме, се придържа о старото и не върви съ времето и вкуса на хората, никому да не се сърди, ако един ден при тия насърчителни закони се възползува пришелецът чужденец занаятчия. Занаятчиите трябва единъж за винъги да разбере, че никой не ще си даде платът на Петка или Драгана, само защото бил българинът, да му скрои и същите вместо панталони—калци, а вместо сестре или палтонъ—тузлушкия ямурдукъ. Това трябва добръ да се разбере отъ нашия занаятчия.

Ний не отричаме факта, че мнозинството отъ нашитъ занаятчий сж хора съ твърдъ нищожни капитали, но ний мислимъ, че това никакъ не бърка единъ цѣлъ еснафъ въ единъ градъ да се слѣе въ едно акционерно дружество.

Да вземемъ за примѣръ тукашнитъ шивачи — френкъ-терзии — или кундураджийи. Мнозинството имъ сж хора съ капиталъ отъ 300—500 лева, а нѣкои и отъ 500 лева нагорѣ. Всекий единъ отъ тѣхъ притежава, освѣнъ капитала си, недвижимъ имотъ, като: къща лозя и др., които струватъ отъ 1000 лева нагорѣ. Имаме въ градътъ си около 25 дюгени френкъ-терзийски и около 50—кундураджийски.

Какво бърка, питаме ги ний, тия два еснафа да се слѣятъ въ двѣ акционерни дружества, ако не тѣхната неразбория? Ако, на примѣръ, френкъ-терзийски еснафъ се слѣе въ едно подобно дружество, ето каква полза ще извлѣче: когато всекий единъ внесе само по 500 лева капиталъ, ще се набере една сума отъ 10—15,000 лева, която ще доведе слѣдъ себе си единъ кредитъ още отъ толкова хиляди лева. Тоя капиталъ ще имъ даде възможностъ подъ управлението на единъ дѣловодителъ и двама специалисти кройчи, да откриятъ, вмѣсто сегашнитъ 25 празни и разнебитени дюгенчета, само една обща магазина съ разни платове и добръ изработени готови дрехи. Майсторитъ съ калфитъ си ще си работятъ по домоветъ, безъ да плащатъ каквѣто и да било наемъ или други лишни дюкянски разноси. Икономията, която ще се направи отъ закриванieto на лишнитъ дюкани и дюгенски разноси, ще бѣде достатъчна да покрие общитъ канторски разноси.

Такива дружества носятъ и тая добрина: Всекий акционеринъ има право да вземе въ кредитъ отъ тоя общъ дружественъ магазинъ толкова стока, колкото му чинятъ акциитъ, а може да се направи и друго: когато искара дрехитъ, като му се заплати за работата, продадената му дреха да се прѣхванча срѣщу дългътъ му отъ покупка на стоки.

По тоя начинъ, не само ще се утвърди и усилюва въ едно кратко врѣме занаята, но отъ денъ на денъ, благодарение на това осъществяване, ще се явяватъ по-вече искатели на у насъ работени дрехи, а на самитъ занаятчий-шивачи ще се даде възможностъ постоянно да иматъ работа и по охолно да се прѣхранватъ.

Климатътъ, който толкова влияе на гражданското и семейното робство, влияе и на политическото робство, т. е. онова, въ което единъ народъ се покорява отъ другъ. Хората на сѣверъ сж силни и по-храбри отъ ония на югъ, послѣднитъ трябва да бѣжатъ покоренитъ, а първитъ покорители, първитъ роби, а послѣднитъ свободни! Това потвърждава и историята: Азия е покорявана единъ лъци, по-вече за единъ народъ, който употребява паритъ, отъ колкото за онии, които не ги познава.

Огнотелно законитъ на почвата, ясно е че демокрацията по-вече отъ монархията, е полезна на неразработенитъ земи, гдѣто почвата се нуждае отъ всичката индустрия на хората. При това свободата, въ този случай, е единъ видъ възнаграждение за грубостта на работата. Трѣбватъ по-вече закони за единъ земледѣлчески народъ, отколкото за единъ, който се занимава съ скотовѣдство; за този послѣдния по-вече, отъ колкото за единъ народъ отъ ловци, по-вече за единъ народъ, който употребява паритъ, отъ колкото за онии, които не ги познава.

Най-послѣ трѣбва да се има прѣдъ видъ и народния гений. Тисславието, което увеличава прѣдметитъ, е една голѣма подпора за управлението; гордостта, която ги умалва, е една опасна подпора. Законодателятъ, донедѣ си трѣбва да тага, прицѣвнитъ и прѣкаленоститъ. Той трѣбва да подражава на Солона, който даде на Атинянитъ не най-хубавитъ закони, но най-хубавитъ за тѣхъ: веселия характеръ на тѣзи народи изискваше закони по-

При тия условия, на интелигенцията пѣкъ ще се наложи нравствения дългъ, да прѣдпочита нашето при чуждото и да пропагандира пълното въвеждане на мѣстното и окончателното изхвърляне на чуждото. Сжщо такава дружба, но само при малко по-други условия, могатъ да си съставятъ и нашитъ кундураджийи.

Види щемъ, какъ ще постѣпятъ не само нашитъ тукъ занаятчий, но и онии въ другитъ градове и паланки въ княжеството.

Намъ ще ни бѣде много приятно, ако Шуменъ, както често пѣти се е случвало, потегли кракъ и покаже примѣръ на другитъ наши градове.

Писмо изъ градътъ.

По инициативата на г. Полковникъ Никифоровъ, началникътъ на Прѣславската 4-та Пѣша Дивизия, офицерското тѣло отъ Шумненския гарнизонъ си открива за напредъ въ градътъ ни свой офицерскъ магазинъ, въ който ще се доставляватъ разни платове и други потребности, нужни за обмундируването на единъ офицеринъ. Щомъ се е утвърдилъ уставътъ на това, единъ видъ Офицерско Дружество, веднага сж биле командирувани въ Русия двама офицери и дѣловодителя на Дружеството да покупятъ и набавятъ за магазина нужнитъ стоки.

Говори се още, че офицерството било въ намѣрение да си открие и своя шивалня.

Щомъ узнахме за съставянieto на това Офицерско Дружество, погрижихме се да изучимъ отъ самитъ офицери, кои сж биле ежцинскитъ причини за откриванieto на тоя магазинъ. На запитването ни, отговори ни се отъ тѣхъ, че главната и единствена причина за откриванieto на тоя магазинъ била: да се избавятъ единъж за винъги отъ безбожната експлоатация на търговцитъ.

Като познаваме търговцитъ, които се занимаватъ съ продаване на офицерски вещи, като знаеме тукашнитъ вземания-давания, а главно, като знаехме, че никой отъ нашитъ г. г. офицери не ходи, както го казва българина, „безъ кантарчето на поясъ“, поискане да изслушаме и обвиняемитъ—търговцитъ. Тѣ ни отговорихъ така: не само не сме експлоатирани г. г. офицеритъ, но, ако приложиме 8 % годишна лихва за врѣмето, прѣзъ което ги чакаме да ни се заплатятъ, като се смѣтнатъ мардитъ и парчетитъ, които ни оставатъ, едва ли печелиме нѣщо. Тѣ прибавихъ още и това: да ни се плаща ежемѣсечно пропорционално съ дългътъ, ний на драго сърдце имъ бихме доставлявали всичко съ осемъ или най-много десетъ на сто печалба.

Кому да върватъ сега: на офицеритъ ли, които се оплакватъ отъ безбожната експлоатация, или на търговцитъ, които ги говорятъ съвършено противното?

Нашето мнѣние за откриванieto на тоя

легки; грубия характеръ на Спартанцитъ—закони по-груби. Законитъ сж едно лошо срѣдство за промѣняване нравитъ и обичаитъ; това се постига съ примѣри. Притога, върно е, че законитъ на единъ народъ, когато прямо не удрятъ противъ нравитъ, трѣбва неволно да влияятъ на тѣхъ, за да ги запознаятъ или измѣнятъ.

Слѣдъ като тъй подробно разгледа естеството и духътъ на законитъ въ отношение на разнитъ държави и народи, авторътъ се повръща на ново да разглежда държавитъ въ тѣхнитъ имъ отношения една съ друга. Най-напредъ той ги сравнява по единъ общъ начинъ, той не можеше да ги противопостави, освѣнъ въ отношение съ злото, което тѣ могатъ да си сторятъ: тукъ той ги противопоставя въ отношение на взаимнитъ помощи, които тѣ могатъ да си дадатъ; тѣзи помощи най-главно се основаватъ на търговията. Ако духътъ на търговията естествено порождаетъ единъ духъ на интересъ, противоположенъ на нравствения добродѣтели, той прави естествено единъ народъ правъ и отдалечава отъ него мързеля и вагабондството. Свободнитъ народи, които живеятъ подъ умѣренни управления, трѣбва по-вече да се занимаватъ съ търговия, отколкото поробенитъ. Никогъ, безъ важни причини, единъ народъ не трѣбва да се откаже отъ търговията си съ другий. При това, свободата въ търговията не е едно абсолютно право, дадено на търговцитъ да правятъ каквото искатъ; право, което много пѣти е съсипателно: това право трѣбва да бѣде таково, щото да подбута търговцитъ

офицерскъ магазинъ е, че той е откритъ по подражание на такивото въ другитъ армии.

Имамо такива магазини въ Русия или Германия, защо да ги нѣма и у насъ? Този е, мислимъ ний, главния мотивъ, а не, че търговцитъ експлоатирани тогава или оногова. Обаче нашитъ г. г. офицери забравятъ, че въ Германия и Русия офицерството съставлява отдѣлна класа отъ тая на народа, нѣщо, което не е желателно да става и у насъ.

Даже и да е нѣкакъ по-икономично, ний сме на мнѣние, че офицерството не трѣбва да се занимава съ работи вънъ отъ неговата строго опрѣдѣлена специалностъ.

Офицерина, каквѣто си е билъ отъ началото рицаръ, такъвъ трѣбва да си остане и до край. захване ли днесъ да замислова за откриванieto на манифактурни магазини, утрѣ за кундураджийски и бакалски,—той не е вече оня офицеринъ—рицаръ, а нѣщо като алжнъ веришчий.

Най-послѣ и какво противорѣчие! Министерството на земедѣлнето и търговията се е завзело чрѣзъ разни законоположения да даде каквѣто и да било потикъ на търговията, промишлеността и занаятитъ, а нашитъ военни гледатъ да взематъ отъ търговеца и занаятчиите и тоя му горчивъ залгъ. Ами утрѣ, като оголѣе всекий и като достигне до просепката тояга, кому ще служите и кой ще ви плаща? Не му ли помислювате, че, ако има у търговеца и занаятчиите, ако тѣ до нѣкъдъ добруватъ, ще има и у насъ?

За отбѣгването на каквито и да било омрази между военни и търговци и занаятчий, ний сме на мнѣние: не само да не се позволява отъ Военното Министерство съставянieto на Офицерски Дружества съ чисто комерчески характеръ, та съ това да се прѣчи и на така отпадналитъ ни търговци и занаятчий, но и съставенитъ до сега да се разстрожатъ.

Никой не е забранявалъ на г. г. офицеритъ, когато си купуватъ каквито и да било материали, да се пазарятъ и да си купятъ отъ тамъ, гдѣто намѣрятъ по-сгодни цѣни. И безъ това българина, билъ той воененъ или не, си е доста смѣткаджий, нѣма нужда да му се учрѣдява единъ видъ началническо или каквото и да било друго попечителство.

Ний върваме, че не ще бѣдемъ залъ разбрани отъ г. г. военнитъ. Ласкаемъ се да върваме още, че тѣ сами ще дойдатъ до сжщото убѣждение, до каквото сме дошли и ний: че офицерина трѣбва да си бѣде чисто военное лице, а свободенъ гражданинъ—търговецъ и занаятчия.

къмъ търговията. Въ монархитъ, бояритъ не трѣбва да се занимаватъ съ търговията, още по-вече и князътъ. При това има народи, за които търговията е съсипателна: тѣзи народи не сж онии, които нѣматъ нужда отъ нищо, а сж ония, които иматъ нужда отъ всичко: парадоксъ, който авторътъ прави достовѣренъ, като дава за примѣръ Полша, която има нужда отъ всичко съ изключение на жито и която съ търговията, която тя прави съ него, лишава селянитъ отъ храна, за да задоволи лудетъ на бояритъ. Монтескй, по случай законитъ, които търговията изисква, опитва разнитъ търговеки революции: и тази частъ отъ съчинението му не е най-м ако интересната. Той сравнява осирмашаванieto на Европа по причина на откритието на Америка съ участъта на лудия князь въ баснята, който цѣлъ да умре отъ гладъ, загдѣто е искалъ отъ боговетъ, щото всичко, каквото похване, да става на злато. Понеже употребѣнieto на паритъ, съставлява една голѣма частъ отъ цѣльтъ на търговията и най-главното ѣ орѣдие, то той е счелъ за своя дължностъ да трегира паричнитъ операции, размѣната, плащане на дълговетъ на държавата, лихварството, на което той опрѣдѣля законитъ и границитъ и което той не намиса никакъ съ справедливо осъденитъ крайности на двойното или тройното лихварство (usage).

(Слѣдва свършекътъ).

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

Вчера замина за Ромъния депутацията, която е натоварена да прѣнесе коститѣ на починалия прѣди 13 год. шумненскій благодѣтель Нанчо Пошовичъ, който е завѣщалъ близу половина милионъ лева за издържане дѣвическа гимназия въ градътъ ни. Отъ страна изпълнителитѣ на завѣщанието на покойния заминѣхъ; г-да Христо Тодоровъ, град. общ. кметъ, и Д. Стателовъ, а отъ страна на градеко-общинския свѣтъ — шумненскитѣ граждани: г-да В. Юрдановъ, Н. Поповъ и Р. В. Симеоновъ. Роднинитѣ на покойния тъй също сѫ поканени да вземѣтъ участие въ прѣнасянето на коститѣ.

Общинското управление е направило нужното за тържественното посрѣщане смъртнитѣ останки на покойния благодѣтель. Прѣдполага се, че къдѣ края на идущата недѣля ще стане това посрѣщане, и, не се съмнѣваме, че шумненци ще засвидѣтелствуватъ съ присѣстивнието си на това тържество своята дълбока признателностъ и почетъ къмъ памятьта на своя отличенъ съгражданинъ и великъ благодѣтель.

В. „Знаме“, като отговаря на запитванията, които му се правѣли изъ провинцията, относително това, да ли е истина, че между партизанитѣ на Стамболова и ония на Радоелавова сѫществуватъ вече пълненъ съюзъ, казва твърдѣ право и твърдѣ умно, въ отговоръ на своитѣ запитвания, като иска при туй за въ бѣдѣ да ги прѣдупрѣди единъжъ за винаги отъ подобни запитвания, „че между единородни и единоутробни брация нѣма нужда да се прави протоколъ за това, че сѫ роднина“.

Минжлата седмица, Краевъ. Прѣславскія народенъ прѣдставителъ, прѣдседателя на Шумненския Окрѣженъ Сѣдѣтъ и. . . жално, че не пригикава повече титли или ордени, за да ги изредимъ, както обича да ги изредяда кога се подписва или кога му се падне случай да говори или поше за себе си. . . да, забравихме: прѣдседателя на Сопаджийското Либерално бюро въ гр. Шумень, бѣше се разбѣсѣлъ на Арастата да ругае, на всеуслышание, пожелѣлъ-позелѣлъ, сѣднитѣ при тукашния окрѣженъ сѣдѣ во главѣ тѣхния прѣдседателъ. „Плъзяща тварь, иде ми да му откъсна като на пиле главата!“ и прави движение съ рѣцѣтъ си въ тая смисѣлъ, като да жѣса главата на пилето-прѣдседателъ на сѣдѣтъ, бѣлаше той съ захиръ тия и цѣла серия ругания и гнусотии противъ магистратурата ни въ градътъ. Вилнѣющъ така, той се расхождаше не-сдържано, на дължъ и на ширъ, прѣдъ „Търговското кафене“ и крѣщеше грозно, прѣспиняло, колкото задавания му отъ бѣше гласъ държеше. Дечурлигата, ученици идящи отъ училището по обѣдъ, хората, които си отивахъ дома по него врѣме и минавахъ прѣзъ Арастата, всички се спирахъ при разбѣсѣлия депутатъ-адвокатъ и се вслушвахъ, любопитствувахъ, очудено, върху изригванията изъ мръснитѣ му уста. Млади и стари, навѣрно, сѣ вземали добъръ урокъ, какъ трѣбва да се валжѣ въ калѣта сѣднитѣ, наедно съ това и правосѣдието на отечеството ни, кога нѣкоя наша прищѣвка е отъ тѣхъ сѣднитѣ неудовлетворена или нѣкой нашъ интересъ докаченъ отъ сѣднитѣ. Възмутени дълбоко отъ тоя примѣръ за зачитане правосѣдието у насъ, който прѣславскія народенъ прѣдставителъ и пр. и пр. даваше на окрѣжающитѣ го, ний полюбопитствувахме да узнаемъ причината на бѣснующето му. Каза ни се, че той билъ туку цо излѣзълъ отъ тукашния окрѣженъ сѣдѣ, гдѣто се било разглеждало едно противъ него заведено дѣло по дисциплинарка, за непокорство на сѣдѣтъ. Разбрахме венчко, като знаемъ цо за стока е той. По-късно прѣзъ денътъ узнахме рѣшението на сѣдѣтъ по казаното дѣло: цѣлия сѣдѣ е билъ отведенъ до това дѣло, понеже счелъ че неможе да го разгледа безпристрастно, тъй като оскѣрблението, което е непокорството си, за което е билъ Краевъ подведенъ подъ дисциплинарка, е нанесѣлъ, се било отнасяло до цѣлия сѣдѣ, за това и цѣлия сѣдѣ, като заинтересуванъ, обиденъ, не билъ можалъ да го гледа. Ако и тоя сѣдѣ, на който би се прѣвратило дѣлото, бѣде оскѣрбенъ или ако всичкитѣ сѣдилища въ България бѣдѣтъ оскѣрбени отъ Краева, което не е нѣкоя голѣма работа за него, то, значи, Краевъ, прѣславскія народенъ прѣдставителъ и пр. и пр. не ще бѣде сѣденъ нигдѣ.

Прѣкрасно за нахалницитѣ адвокати, на ли? Остава на Шумненския окрѣженъ сѣдѣ, да вземе рѣшение, въ общо засѣданіе, съ което да изскаже своята благодарностъ къмъ прѣславскія народенъ прѣдставителъ за коректното му поведение изобщо сѣрѣмо сѣдѣтъ, а особено като му благодарятъ за твърдѣ ласкавитѣ думи, съ които биде тъй щедро обещанъ миналата седмица, прѣдъ цѣлъ свѣтъ, на Арастата. А ний ще кажемъ само, че тоя цияница

Отговоренъ редакторъ: Никола Караивановъ

на трибуната въ народното събрание депутатъ, тоя нахаленъ до полуда въ сѣдилищата адвокатъ, тоя бѣсенъ противъ противницитѣ си по улици и по кръчми партизанитѣ още се мисли че се движи между населението въ градътъ или въ отръгитѣ съ нѣкакво си почитаніе и уважение, когато нашитѣ приятели, въ ония доши врѣмена на Стамболовия режимъ го бѣха приели помежду си и по тоя начинъ можѣ да мине за човѣкъ и да се чуе името му.

ВЪНКАШНИ НОВИНИ.

Германскитѣ вѣстници твърдѣ много се тревожатъ отъ успѣхитѣ, които руситѣ и французитѣ сѫ придобили напоследѣкъ въ Китай. Тѣ силно настояватъ, цтоо германското правителство да се загрижи за успяването флотътъ въ Тихий океанъ, за да може по тоя начинъ да защити своитѣ търговски интереси въ случай че тѣ бѣдѣтъ сериозно застрашени отъ нѣкоя европейска държава. Споредъ „Nord d. A. Zeit“, германското правителство е вече обърнѣло внимание по тоя въпросъ: на врѣмето си щѣло да направи надлежитѣ крачки за осъществяването задачата на Германия въ далечния Истокъ.

Виенскитѣ вѣстници, споредъ извѣстия изъ Цариградъ, пишѣтъ, че маневритѣ на руската флота въ Черно-Море произвеждали въ военнитѣ и политическитѣ кръгове въ Турската столица по-голъмо впечатление прѣзъ настоящата година, отъ колкото обикновено. Това се обяснявало съ туй, че въ врѣме на неотдавнашното прѣбиване въ Цариградъ на началникътъ на Черноморската флота вице-адмирала Копытова била учрѣдена въ паркѣтъ на руското посолство, въ Бююкдере, станция на почтенски гълъби за съобщение между Цариградъ и Севастополъ отъ една страна, и между Николаевъ и Севастополъ, отъ друга. Опититѣ съ тия гълъби се прѣдполага да се произведѣтъ именно въ врѣме на прѣдстоящитѣ маневри.

По поводъ събираніето конвентътъ на ирландцитѣ въ Чикаго прѣзъ тия дни, съ цѣлъ да се започне пропаганда за окончателното отдѣляване на Ирландия отъ Великобритания, „New-York-Herald“ забѣлѣва: „въ Америка се започва сега динамитна агитация. Прѣпливитѣ ирландци сѣ дължии, при всичко това, да помнѣтъ, че американското обществено мнѣние не ще прѣтърпи у дома си такъвъ родъ агитация. Американцитѣ сѣ съгласили да даватъ прѣбѣжища на всички пришълци, но само до тогава, до като последнитѣ не започватъ да нарушаватъ сѣществующитѣ закони.“

Споредъ френскитѣ вѣстници, руската морска станция на Сръдиземното море ще да се намѣрва въ Визергтъвъ, Тунисъ. Това пристанище е отсѣчено отъ Франция на Русия.

ОПРѣДѢЛЕНИЕ.

№ 529

Шумненскій Окрѣженъ Сѣдѣ въ распоредително засѣданіе на двадесѣтъ и третий Августъ, хилѣдо осемстотинъ деветдесѣтъ пета година, въ съставъ: Прѣдседателъ: Ив. Куцаровъ; Членове: В. Карамихаловъ, Н. Апостоловъ, при Секретаря Георги Т. Златаровъ и при участие на Помощ. Прокурора П. Странджевъ слуша доложеното отъ Прѣдседателя завление на Байко Томовъ и сѣпругата му Юрданка Байкова, ж. отъ гр. Османъ-Пазаръ, зарегистрировано на Вх. № 6758, съ което като прѣдставятъ прѣписъ отъ акта, съставенъ на 18 Августъ т. год. по усинювяването отъ тѣхъ малолѣтния Стефанъ Стояновъ, синъ на Стоянъ Ив. Сапунджиевъ отъ гр. Ески-Джумая, молѣтъ да бѣде утвърденъ този актъ отъ сѣдѣтъ.

Сѣдѣтъ слѣдъ изслушване заключението на п. прокурора, съгласно чл. 37 отъ закона за усинювяването,

ОПРѣДѢЛИ:

Допуща усинювяването на дванадесѣтъ годишния Стефанъ Стояновъ отъ гр. Ески-Джумая отъ Байко Томовъ и сѣпругата му Юрданка Байкова, жители отъ гр. Османъ-Пазаръ. На първообразното подписали, прѣдседателъ Ив. Куцаровъ членове В. Карамихаловъ, Н. Апостоловъ и приподпис. секретаръ Г. Т. Златаровъ.

Вѣрно съ първообраза

Прѣдседателъ: Ив. Куцаровъ.

Секретаръ: Г. Т. Златаровъ

Подписаний извѣствамъ г-да гражданитѣ, че наскоро се завърнахъ изъ София. гдѣто изучавахъ занаята въ първата модна школа по кройчество и шевъ, и приемамъ поръчки за дрехи, както дамски (само горни), тъй и офицерски и цивилни. Работа бърза и добра. Снабденъ съмъ и съ добри платове. Дюгянтъ ми се намѣрва въ аданието на Ге. орги Х. Вѣлковъ, въ гр. Шумень.

Съ почитание Юрданъ Ангеловъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

ИЗЛѢЗОХЪ ОТЪ ПЕЧАТЪ:

РУССКА ГРАММАТИКА (Этимология)

Второ прѣработено и допълнено издание

отъ

А. П. Николаевъ.

Цѣна 1 л. 20 ст.

Адресъ: гр. Шумень, А. П. Николаевъ, учителъ.

Осмо издание

1) **Аритметика**

Цѣна 2 лева.

Първо издание

2) **Геометрия**

Цѣна 1 левъ и 75 ст.

За I, II и III класъ на гимназиитѣ и горни курсъ на основнитѣ училища.

Съставилъ

Н. Т. Кърджиевъ,

Учитель при шумненското педагогическо училище (3—3)

ГРАЖДАНСКО УЧЕНИЕ

отъ

Нюма Дро

Прѣводъ отъ френски, съ допълнение на едно кратко разглеждане Българската конституция.

и

КОЕ Е НАЙ-ДОВОРОТО УПРАВЛЕНИЕ?

отъ

Съръ Джорджъ Корнуолъ Люисъ

прѣводъ отъ английски

се намиратъ за проданъ у прѣводачѣтъ имъ Хр. Тодоровъ въ гр. Шумень.

Цѣната и на едната и на другата книжка е 2 лева.

Испрачатъ се всекому по пощата срѣщъ стойността имъ внесена въ брой.

ШУМЕНСКО ГРАДСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4022

Шумненското Градско Общинско управление има нужда отъ единъ докторъ — жена, специалистъ по гинекологическитѣ болѣсти, който да заеме длъжността вторий градеки лѣкаръ въ Шумень.

Желающитѣ да занематъ тази длъжностъ, трѣбва да подадѣтъ заявления до кметството, придружени съ документитѣ си.

Шумень 18 Августъ 1895 год.

П. СЪД. ПРИСТАВЪ ПРИ ШУМЕНСКИЙ ОКР. СЪДЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 2350

Подписаний, Атанасъ Ноевъ, П. Съд. Приставъ при Шумненскій Окр. Съдъ на VI участѣтъ, на основание изпълнителний листъ подъ № 1402, издаденъ отъ Шумненскій Мировий Съдия, съ който осѣжда Анна Димитрова Петровица отъ Шумень и Мария Маринопольска, жив. въ гр. Силистра, да заплатѣтъ на Петръ Х. Георгиевъ отъ гр. Шумень (150) сто педесѣтъ лева и разноска по изпълнението, съгласно чл. чл. 1004—1027 отъ гражданското сѣдопроизводство, обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно обнародване настоящето ми въ мѣстния вѣстникъ „Защита“, ще се почне и продължи 31 день публичната продажба на слѣдующето недвижимо имущество, принадлежащо на горѣпоменатитѣ отивници, а именно: едно лозе, находящо се въ аемлицето на гр. Шумень въ мѣстността „Смѣсе“, състоящо отъ единъ декарь и два ара, при сѣди: Кару Кръстевъ, Димитръ Шалварджиевъ, Дяко Апостоловъ и пѣтъ, оцѣнено съгласно емлячитѣ регистри за (100) сто лева.

Горѣпоменатий недвижимъ имотъ е билъ собствено притежание на длъжницитѣ отъ наследство, не е заложенъ никому и ще се продава за удовлетворение искътъ на Петръ Х. Георгиевъ отъ гр. Шумень, прѣвиденъ въ горѣпоменатий листъ.

Надаванетоъ ще се почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ. Желающитѣ господа да купѣтъ горѣпоменатото имущество, могатъ да се явяватъ всекий день въ канцеларията ми въ гр. Шумень, освѣнъ неприсѣтственнитѣ дни и часове, гдѣто ще имъ бѣдѣтъ достъпни всичкитѣ книжки, относящи се до продажбата, и да надаватъ.

П. Съд. Приставъ: **НОЕВЪ.**

(3—2). Гр. Шумень 30 Августъ 1895 година.

Шумень, Печатница „Искра“.